

SUMMA

CONTROVERSY OVER THE STANDING OF THE STATE PROSECUTOR IN
CONSUMER PROTECTION CASES

ZOLTÁN CSEHI

The study elaborates the origin of the Hungarian regulation of Unfair Terms in the Hungarian civil law especially the right of the state prosecutor to bring legal action against unfair contractual terms. The original idea comes from the social area where the state prosecutor can bring action against the practice of using unfair terms as well as can initiate criminal procedure. The original legal framework was changed due to the accession of Hungary to the European Communities. Hungary had to change its law to make it comply with European consumer protection rules. However the power of the prosecutor to bring civil legal action has not been changed.

In the last five years the state prosecutor started several legal actions against commercial banks to annul some of their general contractual terms. This power had never been used before to such an extent. The study deals with the power of state prosecutor from both constitutional and the private law point of view

The author claims that the Hungarian regulation in question does not comply with the EU-Consumer protection rules, because the state shall not be involved in cases by state prosecutor.

Regulation 2006/2004/EC does not allow any state prosecutor to bring legal actions against unfair contractual terms. The author argues that this practice of the state prosecutor violates the competition law, because the legal actions of the prosecutor may harm seriously the related bank and directly influences and disturb fair competition.

Section 7(2) of 93/13/EC directive evidently states that “persons or organizations, having a legitimate interest under national law in protecting consumers”. The author argues that the states prosecutor cannot deem either persons or “organizations” under the regulatory regime.

The public prosecutor is not “an independent body” in the meaning of the above mentioned regulation.

The author underlines that pursuing consumer protection require special knowledge and experience of the related branch of the business, like insurance, banking.

The case law of European Court emphasizes the autonomy of the parties in respect of the legal actions against unfair contractual terms. The public prosecutor should not act in the contractual relations of the consumers without hearing their interests and wills.

* * *

CONSTITUTIONAL QUESTIONS OF THE NEW MEDIA REGULATION OF HUNGARY

ANDRÁS KOLTAY – ANDRÁS LAPSÁNSZKY

The Hungarian Parliament adopted two acts – the Press Freedom act and the Media Act – in the autumn of 2010, which soon earned some international fame. In this paper the authors try to discuss the most important constitutional questions of the new media regulation. They argue that it is not possible to restrict freedom of the press on the basis of the new laws. The clauses of the acts may not be used to obstruct the expression of political views and impair democratic public opinion and can fit in the constitutional frame set up by the Hungarian Constitutional Court in the last two decades.

* * *

ÁTTEKINTÉS AZ EURÓPAI UNIÓ NEMZETKÖZI MAGÁNJOGI SZABÁLYOZÁSÁNAK EVOLÚCIÓJÁRÓL

SZABÓ SAROLTA

Az utóbbi évtized uniós jogalkotását megvizsgálva megállapítható, hogy az Európai Unió intézményei egy egyre egységesebb nemzetközi magánjogi szabályozás felépítését tűzik ki célul, valósítják meg. Ennek szükségessége abból ered, hogy a tagállami anyagi jogok eltéréseit a nemzetközi magánjogi szabályok uniformizálásával kívánják összehangolni. A kollíziós szabály ugyanis a nemzetközi elemet tartalmazó magánjogi jogviszonyok miatt ütköző nemzeti jogrendszerek közül kiválasztja, hogy melyik állam joga alkalmazandó, így az EU e területen történő jogalkotása érintetlenül hagyja az érzékeny kérdésnek számító tagállami anyagi jogok rendelkezéseit, azonban elősegíti az ún. nemzetközi döntési harmóniát. A *Friedrich Carl von Savigny* által elnevezett *‘internationaler Entscheidungseinklang’* ez esetben tehát azt jelenti, hogy a minél szélesebb körben egységesített uniós nemzetközi magánjogi rendelkezések ahhoz vezetnek, hogy a különböző tagállami bíróságok előtt indított eljárás, ugyanazon anyagi jog alkalmazása miatt, végül az ügyek egységesebb megítélését eredményezi.

Napjainkra az Európai Unió a polgári ügyekben történő igazságügyi együttműködés keretében jelentős számú uniós jogforrást alkotott a nemzetközi magánjog, nemzetközi polgári eljárásjog területén, azaz olyan kérdésekben, amelyek a joghatósággal, az alkalmazandó joggal és a külföldi ítéletek elismerésével és végrehajtásával kapcsolatosak. Az Európai Unió ezen – szélesebb értelemben vett – nemzetközi magánjogi rezsimjét különböző uniós jogi aktusokon (nemzetközi egyezmények, rendeletek, irányelvek) keresztül építette ki, és fejleszti tovább.

Az EU nemzetközi magánjogának fejlődési folyamatában, evolúciójában három jelentősebb időszak határolható el: a kezdeti szakasz (1957–1999), az Amszterdami Szerződés utáni felgyorsult szakasz (1999–2009), valamint a Lisszaboni Szerződést

követő, azaz a legújabb szakasz (2009-). Jelen tanulmány ezen három időszak nemzetközi magánjogi jogalkotási lehetőségeit és eredményeit mutatja be, különös tekintettel a Lisszaboni Szerződés által bevezetett újításokra, amelyek az Unió hatáskörével, Dánia helyzetével, az Európai Unió Bíróságának hatáskörével és a családjogi kérdésekben alkalmazható különleges eljárással (ún. passerelle klauzula) kapcsolatosak. Összegzésében megállapításra kerül, hogy gyorsuló és mobilis világunk a nemzetközi magánjogi szabályok nemzetközi szervezetek általi harmonizációja irányába hat, ezt felismerve az Európai Unió e területen egyre hatékonyabb és intenzívebb jogalkotási tevékenységet végez, amelynek eredményeként a nemzetközi magánjog napjainkra az EU jog egyik jelentős pillérévé vált.

* * *

ÜBER DIE KOEXISTENZ RICHTLINIE UND IHREN DEBATTEN

ÁGNES KOVÁCS TAHYNE

Die Anwendung den gentechnisch veränderten Pflanzen in der Landwirtschaft ist schon heute eine weltweite Erscheinung, mit ihren umstrittenen und nachteiligen Wirkungen zusammen.

Im Jahre **2009** erschien ein neuer Anspruch: die EU-Länder sollen Anbau von gentechnisch veränderten Pflanzen verbieten können. *Nationale Anbauverbote* sollen zeitlich unbefristet sein. Zudem soll die EU-Kommission eine Liste mit möglichen „sozioökonomischen Kriterien“ ausarbeiten, die zur Begründung nationaler Verbote herangezogen werden können. (Derzeit erlauben die EU-Rechtsvorschriften ein Anbauverbot nur, wenn einem Mitgliedsstaat neue wissenschaftliche Erkenntnisse vorliegen, die Zweifel an der Sicherheit einer gv-Pflanze belegen. Ein nationales Verbot wäre dann eine wirksame Maßnahme, um die Gesundheit der Verbraucher oder die Umwelt vor neu erkannten Gefahren zu schützen.)

Empfehlung der Kommission vom **13. Juli 2010** 2010/C 200/01 Leitlinie für die Entwicklung nationaler Koexistenz-Maßnahmen zur Vermeidung des unbeabsichtigten Vorhandenseins von GVO in konventionellen und ökologischen Kulturpflanzen.

Die Leitlinien enthalten Empfehlungen an die Mitgliedsstaaten, mit welchen Maßnahmen ein Nebeneinander von landwirtschaftlichen Systemen mit und ohne Gentechnik ("Koexistenz") sichergestellt werden kann.

Die neuen Empfehlungen stellen es den Mitgliedsstaaten weitgehend frei, wie sie den Anbau von gv-Pflanzen regulieren. Sie können sehr restriktive Anbauvorschriften erlassen oder sogar für bestimmte Regionen „gentechnik-freie“ Zonen vorschreiben. Möglich ist aber auch ein Verzicht auf nationale Koexistenz-Vorschriften.

Nach den bisher geltenden Koexistenz-Leitlinien sollten die zu erlassenden Maßnahmen angemessen sein, um „zufällige, technisch unvermeidbare“ GVO-Einträge in konventionelle Bestände unter dem EU-weit geltenden Kennzeichnungsschwellenwert von 0,9 Prozent zu halten. Künftig können dagegen auch weitaus geringere GVO-Einträge als „wirtschaftlicher Schaden“ angesehen werden, wenn Lebens- oder Futtermittel nicht oder nur mit Verlust vermarktet werden können.

Nach den Begriffbestimmungen und Grundsätzen handelt sich diese Artikel um die **Sicherheit** (ein GVO-Produkt muss nach dem derzeitigen Stand des Wissens genau so sicher sein wie ein konventionelles Vergleichsprodukt) und die **Rechtliche Sicherheit**, um die **Wahlfreiheit** (Konsumenten, aber auch Landwirte und Unternehmen sollen die Wahl haben, ob sie GVO-Produkte nutzen oder darauf verzichten wollen.) dann um die **Kennzeichnung** und die Rückverfolgbarkeit. Dazu muss man die entsprechende **Regelungsebene** finden.

Einbezüglich kommen die handels- und wirtschaftlichen Beziehungen, sowie die institutionelle Hintergrund.

